

Грейс Влам—дев'ятирічна дівчинка, яка жила в Голландії в 1940 році під час Другої світової війни. Нацистська Німеччина щойно почала атакувати Голландію.

БУХ! БУХ!

Було три години ночі, місто бомбардували. Тільки що Грейс спала у своєму ліжку, і через мить батько сказав, щоб усі сховалися під покриття. Зараз Грейс притискувалася під кухонним столом до тата, мами і молодших братів Гебера та Алвіна.

Вона чула гуркіт вибухів і звук розбитого скла, що долинав з вулиці. Навколо все гуло!

“Що з нами буде?”— запитала Грейс у тата.

Тато погладив її по волоссю. “Я не знаю,—відповів він.— Але давайте помолимося”.

Всі члени сім'ї Влам ще більше притиснулися одне до одного.

“Дорогий Небесний Батьку,—молився тато,—будь ласка, збережи нашу сім'ю у безпеці”.

Через якийсь час гуркіт стих. Більше не було вибухів. Вони були в безпеці!

Мама взяла Грейс за руку і усміхнулася їй.

“Пам'ятаєш, коли ми запечатувалися в храмі?”

Грейс кивнула. Коли вони переїжджали з Індонезії до Голландії, то змогли зупинитися в Юті і запечататися в Солт-Лейкському храмі.

“Що б не трапилося, Бог попіклується про нашу сім'ю”,—сказала мама.

Наступного дня, коли Грейс була на міській площі, вона почула сирени, що попереджали про бомбардування. Вона поглянула вгору і побачила літаки над головою та невеличкі чорні предмети, які з них випадали. Грейс стояла, не відводячи погляду, й відкривши рот від подиву.

Якийсь чоловік крикнув їй: “Біжи! Це бомби!”

Грейс побігла додому; серце у неї калатало, поки вона нарешті не добігла до вхідних дверей і не була в безпеці.

Через кілька днів нацисти—ті, які були головними керівниками Німеччини—офіційно захопили Голландію. Іноді вони забирали в полон людей, які були військовими офіцерами. Оскільки тато був офіцером голландських збройних сил, нацистські офіцери пильнували його.

“Але цього не станеться з татом,—думала Грейс.— Ми члени Церкви, і тато є членом президентства місії. Бог захистить його”.

Після бомбардувань сім'ї Влам довелося залишити місто. Одного дня у своїй новій школі Грейс почула, як перешіптуються інші учні.

“Сьогодні знову когось арештували!”

“А вони колись повернуться?”—

заякала Грейс. Чи тато в безпеці? Вона чимдуж побігла додому. Коли вона увірвалася в двері, то побачила маму в коридорі.

“Це правда?— запитала Грейс.— Тата забрали?”

Мама нічого не сказала, але Грейс зрозуміла з маминих очей, що тата забрали. Він був військовополоненим. Грейс припала до стіни. Їй було так страшно, що вона навіть не могла плакати.

“Що ж ми тепер будемо робити?”—подумала вона.

У ту мить Грейс почула, як якийсь голос сказав: “Ти знову побачиш свого тата”. Голос був спокійним і чітким. Грейс знала, що то був голос Святого Духа. Їй стало трохи краще.

Вона не знала, як саме це станеться, але вона точно знала, що Небесний Батько попіклується про неї і про її сім'ю.

Продовження буде ... ■

Автор живе у шт. Нью-Джерсі, США.

Голос МИРУ

Меган Армкнехт

Грунтується на справжніх подіях

ІЛЮСТРАЦІЇ РЕБЕККИ СОРДЖ

“Що б не трапилося,
Бог попіклується
про нашу сім'ю”,
—сказала мама.